



Štev. 1.

V Ljubljani, 1. prosinca 1913.

Leto XIV.

Sredi polja čisto sama . . .

Sredi polja čisto sama
ravna, glej, stoji tam smreka;
sama vedno, sama — sama
raste že od pamtiveka.

In zelenje nje vablivo
vedno, vedno je enako,
in nje deblo se ne klanja
pred nevihte silo vsako.

Pa prišla je mrzla zima,
in na zemljo sneg je padal;
aj, ti zajček dolgouhi,
zopet boš trpel in stradal!

In na polje sneg je padal,
tja krog smreke in na veje.
„Misliš, da se branim, zima,
čvrsta smreka te odeje?”

Vsako leto, mrzla zima,
vedno sneg tvoj me pokrije;
a viharjev tvojih sila
meni vrha ne odbije.

Vsako leto, mrzla zima,
s silo hočeš me končati,
a zaman je tvoja jeza —
ti ne moreš me ugnati.

Glej, edina ravna smreka
sredi širne te ravnine
se ti vedno le upiram
in se spenjam v visočine.

Le se jezi, mrzla zima,
le mi padaj, beli snežec;
kmalu klicala ti bodem:
beži, beži, bežec — bežec!

Od sramu in od togote
jokal boš se, sneg ti beli;
točil solze boš vodene
tja po zemljici veseli.

Jaz pa smreka sredi polja,
sredi širne te ravnine
rasla bom in zelenela,
bom kraljica te doline.

Kvišku do neba bom rasla,
kvišku k solncu bom kipela,
a krog mene bo dolina,
vsa priroda oživela.“

O, le padaj, sneg ti beli,
padaj, padaj, beli snežec;
kmalu klicali ti bomo
vsi veseli: Beži, bežec!

Branko Brankovič.